

Den svenske missionær i lufthavnen

En kollega skulle rejse hjem til England, så jeg tog med ud i Entebbe Lufthavn for at vinke farvel. En fætter til kollegaen ville komme og hente mig, så jeg kunne overnatte i hans hjem. Men fætteren dukkede aldrig op, og jeg turde ikke tage alene tilbage ved aftenstide.

Jeg tog så ind på det nærmeste hotel ved lufthavnen for at få et værelse. Og hvad skete der? Her mødte jeg igen den svenske missionær, der nogle måneder tidligere havde taget imod mig på Bukobas hostel for hjemløse! »Hyggeligt at se dig igen, Ingeborg! Har du problemer med overnatning, så bank på mit hotelværelse. Her er mit værelsesnummer!« Jeg takkede glad, men gik ned i receptionen for at booke ind. Alt var optaget! Så bankede jeg slukøret på hos missionæren.

Hun smilede: »Velkommen, vi kan dele min seng. Du ligger med hovedet i fodenden, og i morgen tidlig kravler du godt ned under dynen, når tjeneren kommer med morgenmaden. Så går det alt sammen!«

Som så mange gange før oplevede jeg Guds omsorg og hjælp helt konkret.

Kondi! Kondi!

»Kondi! Kondi!« råbte den unge pakistaner, der sad på forsædet i bilen sammen med sin lillebror. Landevejsrøvere! På bagsædet sad jeg sammen med hans lillesøster.

Vi var på vej til Kampala, hvorfra jeg ville rejse til Tanzania for at besøge venner og måske blive, indtil der var mulighed for at tage med fly til Danmark. På grund af den ustabile situation valgte en del af vore europæiske kolleger, der var på ferie i Europa, at blive der og ikke vende tilbage til Uganda.

Jeg så, hvordan vores bil var blevet presset ind til siden af en anden bil, som tilsyneladende ville overhale os, men reelt tvang os til at standse.

Gensyn med stedet for overfaldet

Ud sprang fire bevæbnede mænd i jakkesæt. De skød advarselsskud op i luften, så vi forstod situationens alvor. Der var ikke plads til diskussion.

Jeg greb den lille pige i hånden, pressede min håndtaske med penge, pas og alle værdipapirer ind til mig, åbnede døren og løb bagud langs med vejen med en finger i øret og den anden hånd fast om den lille piges hånd. Jeg hørte skud igen og skrig; anede ikke, om der blev skudt efter pigen og mig.

Mit liv rullede op for mig, mens vi løb. Var det sekunder, minutter eller timer? »Herre, jeg har gået mine egne veje, lagt mine egne planer og så bedt dig velsigne mig. Lad mig ikke dø, lad mig leve! Det ville være synd for mine forældre, hvis jeg blev skudt her i Uganda, langt hjemmefra. Skal jeg dø, så lad mig dø i Danmark. Fra nu af må du bestemme over mit liv, hvis du lader mig overleve!«

Vi var nået et stykke ned ad bakken til en bananplantage, hvor jeg hev pigen med ind, og så kastede vi os ned på jorden mellem planterne. Pigen var i chok. »Mine fine hvide bukser bliver snavsede. Allah, hjælp!« råbte hun. »Skidt med dine bukser. Bed stille, lad være med at råbe,« tyssede jeg. Efter nogen tid blev der stille, og jeg hørte en mand råbe efter os. Jeg tog alle pengesedler op af tasken. En shilling i den ene hånd til at give, hvis det var en fattig mand, der kom for at kalde på os, resten af pengene i den anden hånd til, hvis det var en af røverne. Gud ske lov, det var en fattig mand fra landsbyen i nærheden. Han fik sin shilling. »I kan godt gå tilbage til bilen, røverne er forsvundet,« sagde manden.

Vi gik tilbage til bilen. Den unge chauffør så hærget ud, han tørrede sveden af panden. »Hvor blev I af? Pludselig var I bare væk!« sagde han forundret. Jeg forklarede, at vi var løbet lige ud ad landevejen og ind i bananlunden. »Umuligt, ingen så jer,« kom det skeptisk fra ham. »Gud lukkede øjnene på røverne,« fór det ud af mig. »Hvad siger du? Enhver ville da se jer løbe på vejen,« hævdede chaufføren. Jeg gentog min forklaring. Pakistaneren rystede på hovedet. »Godt, at I kom væk, hvordan det så ellers lod sig gøre. Landsbyens folk kom herhen, så røverne tømte bilen for indhold, men skød ingen. Beklaget, du har også mistet din kuffert, de tog det hele!« Den unge mand lukkede bagsmækken op til bagagerummet. Der stod min knaldrøde kuffert! »Hvad for noget! Har røverne overset den? Meget underligt!«

Jeg stod der, rystet i mit inderste. »Tak, Gud, for din ufortjente omsorg. Nu må du gå foran og vise mig vej i mit liv. Dig skylder jeg livet og alt!« hviskede jeg.

Vi kørte nu videre til en lille by, hvor den unge pakistaner og hans to søskende boede. Jeg blev kærligt modtaget som gæst og overnattede hos familien til næste dag.